

ความเป็นมา

จังหวัดบุรีรัมย์ ตั้งอยู่ทางทิศใต้ของภาคตะวันออกเฉียงเหนือ อยู่ห่างจากกรุงเทพมหานคร โดยทางรถไฟ ๓๗๖ กิโลเมตร และโดยทางรถยนต์ประมาณ ๔๐๐ กิโลเมตร อาณาเขตทิศเหนือจรดจังหวัดขอนแก่นและมหาสารคาม ทิศใต้จรดเทือกเขาพนมดงรัก ซึ่งกั้นเขตจังหวัดบุรีรัมย์กับจังหวัดปราจีนบุรี และจรดเทือกเขาบรรทัด ซึ่งกั้นเขตแดนไทยกับประเทศกัมพูชา ทิศตะวันออกจรดจังหวัดสุรินทร์ และทิศตะวันตกจรดจังหวัดนครราชสีมา

บุรีรัมย์ในสมัยโบราณเป็นที่อยู่อาศัยของชนชาติป่าดงโบราณ มีคนได้พบขวานโบราณ ทำด้วยหินจมอยู่ที่พื้นดินหลายแห่ง ต่อมาขอมมีอำนาจมากได้เข้าปกครองดินแดนนี้เป็นเวลานาน โดยใช้ดินแดนนี้เป็นเส้นทางติดต่อระหว่าง "ฉวไตสมัน" (อยู่ในประเทศเขมร) กับหัวเมืองขึ้นทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือ เมื่อหมดสมัยขอมแล้วไทยจึงได้แผ่อำนาจเขตเขาคงครอบครองดินแดนนี้

การแผ่อำนาจของไทยในดินแดนแถบนี้ตามหลักฐานสันนิษฐานว่ามาสองทางคือ

สำนักงานจังหวัดบุรีรัมย์, แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของจังหวัดบุรีรัมย์

ฉบับที่ ๒ (๒๕๒๐-๒๕๒๔) (อัคราเนา, ๒๕๒๐), หน้า ๘.

ทางนครราชสีมาทางหนึ่ง ทางหลวงพระบางอีกทางหนึ่ง คงจะไ้มาปกครองดินแดนแถบนี้
 สมัยนั้น ๆ ที่พระนครศรีอยุธยาเป็นราชธานี และในสมัยพระเจ้ากรุงธนบุรี เจ้าเมืองนางรอง
 (อำเภอนางรอง จังหวัดบุรีรัมย์) ได้คบคิดกับเจ้าเมืองจำปาศักดิ์แข็งเมืองขึ้น สมเด็จพระ
 เจ้ากรุงธนบุรีจึงให้เจ้าพระยาจักรี มาปราบปรามเกลี้ยกล่อมรวมเอาเขมรป่าดงเหล่านี้
 อยู่ในพระโพธิสมภาร โดยให้ขึ้นแก่เมืองโคราช ในขณะที่เดินทัพกลับมาถึงจังหวัดบุรีรัมย์ใน
 ปัจจุบัน ได้พบเมืองร้างแห่งหนึ่งตั้งอยู่ลำนํ้าห้วยจรเข้มาก รัชสมัยที่แต่เดิมเป็นสถานที่ที่มี
 ชุกชุม เขมรป่าดงไม่กล้าเข้ามาอาศัย แต่ได้ตั้งบ้านเรือนอยู่โดยรอบ จึงไปรกร้างเมือง
 ขึ้นที่เมืองร้างนั้น ที่ข้างถนนแปะใหญ่ (ที่ศาลเจ้าพ่อหลักเมืองปัจจุบัน) และทรงไปรกร้างให้
 บุตรเจ้าเมือง "ฉไทสมัน" ซึ่งติดตามมาพร้อมควยครอบครัวเป็นเจ้าเมือง แล้วชักชวนให้
 ชาวเขมรป่าดงมาตั้งหลักแหล่งทำเรือกสวนไร่นาในเมืองร้างนี้จนเป็นปึกแผ่น เมืองนี้จึงใช้
 นามว่า "เมืองแปะ" ตั้งแต่นั้นมา จนถึงสมัยพระนครภักดีเป็นเจ้าเมือง เมืองแปะจึงได้
 ตั้งชื่อใหม่ว่า "เมืองบุรีรัมย์" และเปลี่ยนเป็นจังหวัดบุรีรัมย์

ปัจจุบันจังหวัดบุรีรัมย์ แบ่งการปกครองออกเป็น ๑๑ อำเภอมีเทศบาล

๑ แห่ง สุขาภิบาล ๑๒ แห่ง ประชาชนส่วนใหญ่พูดภาษาเขมร ส่วย ลาว และไทยโคราช
 จำนวนประชากรเมื่อวันที่ ๓๑ ธันวาคม ๒๕๑๕ มีทั้งสิ้น ๑,๐๒๔,๑๓๖ คน ประชากรส่วนใหญ่
 เกิดในท้องถิ่นไทยมีเชื้อผสมไทย ลาว เขมร เคยได้รับอิทธิพลทางวัฒนธรรมจากเขมร
 มาก่อน ท้องถิ่นตามแนวชายแดนเขมรยังใช้ภาษาเขมรเป็นภาษาถิ่น แต่บัดนี้จะเริ่มมีจำนวน
 น้อยลง ๒

สำนักงานพาณิชย์จังหวัดบุรีรัมย์, "ประวัติจังหวัดบุรีรัมย์," ข้อมูลการตลาด
จังหวัดบุรีรัมย์ ประจำปี ๒๕๑๕, (อัคราเนา, ๒๕๒๑), หน้า ๑.

๒ ใ้
 เรื่องเดียวกัน, หน้า ๕-๖.

สำนักงานจังหวัดบุรีรัมย์ ได้แบ่งภาษาถิ่นในจังหวัดบุรีรัมย์ไว้ดังนี้

๑. ภาษาเขมร มีประมาณร้อยละ ๒๐ ใช้พูดกันในพื้นที่อำเภอกระสัง อำเภอประโคนชัย และอำเภอเมืองเป็นส่วนมาก
๒. ภาษาไทยอีสาน มีประมาณร้อยละ ๒๐ พูดกันในพื้นที่อำเภอพุทไธสง อำเภอสตึก อำเภอนางรอง อำเภอหนองกี่ และอำเภอคูเมือง
๓. ภาษาไทยอีสานสำเนียงโคราช มีประมาณร้อยละ ๒๐ พูดกันในพื้นที่อำเภอนางรอง และอำเภอหนองกี่
๔. ภาษาส่วย มีผู้บางส่วนแต่เป็นส่วนน้อยปะปนอยู่ในท้องถิ่นต่าง ๆ

สภาพทางการศึกษาโดยทั่วไปของจังหวัดบุรีรัมย์

จังหวัดบุรีรัมย์อยู่ในเขตการศึกษา ๑๑ ซึ่งมีสำนักงานศูนย์กลางอยู่ที่จังหวัดนครราชสีมา และมีหน่วยราชการที่รับผิดชอบเกี่ยวกับการศึกษาของจังหวัดบุรีรัมย์โดยตรง คือ สำนักงานศึกษาธิการจังหวัดบุรีรัมย์ เทศบาลเมืองบุรีรัมย์ และองค์การบริหารส่วนจังหวัดบุรีรัมย์ การจัดการศึกษาในจังหวัดนี้เกิดปัญหาหลายประการคือ

๑. ปัญหาภาษาถิ่น ทำให้เด็กเรียนได้ช้ากว่าที่ควรจะเป็น สาเหตุเนื่องมาจากประชาชนในท้องถิ่นมีภาษาแม่เป็นภาษาเขมร ส่วย ลาว ซึ่งเด็กใช้พูดกันในครอบครัวเป็นประจำ แต่เมื่อเด็กถึงวัยการศึกษาภาคบังคับก็เข้าเรียน ในโรงเรียนซึ่งใช้ภาษาไทย จึงทำให้เด็กเข้าใจภาษาที่สอนได้ยาก หรือเข้าใจได้ช้ากว่าปกติ

สำนักงานจังหวัดบุรีรัมย์, แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของจังหวัดบุรีรัมย์

ฉบับที่ ๒ (๒๕๒๐-๒๕๒๔), หน้า ๕๓.

๒. จำนวนครูไม่ใกล้เคียงกับจำนวนนักเรียนทำให้การสอนไม่ไค้มลก็ สาเหตุ
เนื่องจากท้องถิ่นที่อยู่ห่างไกล และทุรกันดาร ไม่มีครูไปสอน และในบางท้องถิ่นมีการ
แทรกซึมของผูกรอการร้าย ครูก็ไม่อยากไปสอน ซึ่งทำให้ครูไม่พอกับอัตรานักเรียนที่เรียน

๓. อาคารเรียนและอุปกรณ์การเรียน ไม่เพียงพอกับจำนวนนักเรียน สาเหตุ
เนื่องจากงบประมาณน้อย จึงทำให้ไม่สามารถสร้างอาคารเรียนและจัดหาอุปกรณ์การเรียน
ได้เพียงพอ

๔. นักเรียนที่เรียนจบการศึกษาภาคบังคับแล้วไม่มีโอกาสศึกษาต่อ เพราะไม่มี
สถานที่ที่จะศึกษาหาความรู้เพิ่มเติม และไม่มีโอกาสศึกษาต่อชั้นอุดมศึกษา เนื่องจากขาดทุน
ทรัพย์

นอกจากนี้ยังปรากฏว่า คุณภาพของประชากรอยู่ในระดับค่อนข้างต่ำ ระดับการศึกษา
เพียงอ่านออกเขียนได้เท่านั้น

อนึ่งเกี่ยวกับปัญหาทางการศึกษาโดยเฉพาะปัญหาภาษาถิ่นนี้ไค้มมีส่วนราชการต่าง ๆ
พยายามหาทางแก้ไขโดยจัดตั้งโครงการต่าง ๆ ขึ้น เช่น สำนักงานศึกษาธิการเขต ๑๑
หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา ไค้จัดตั้งโครงการปรับปรุงการสอนภาษาไทยแก่เด็ก
ที่มีปัญหาทางภาษา ในเขตจังหวัดสุรินทร์ บุรีรัมย์ และศรีสะเกษ โครงการนี้มีระยะเวลา
ดำเนินการ ๕ ปี (๒๕๑๕-๒๕๑๙) โดยไค้รับการสนับสนุนค่างบประมาณจากกรมสามัญศึกษา
และมูลนิธิรือเซีย^๒ นอกจากนี้ กรมการปกครอง ไค้ตั้งโครงการส่งเสริมการศึกษาในท้องถิ่น

^๑ สำนักงานจังหวัดบุรีรัมย์, แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของจังหวัดบุรีรัมย์ ฉบับที่ ๒
(๒๕๒๐-๒๕๒๔), หน้า ๑๑๕.

^๒ สำนักงานศึกษาธิการเขต ๑๑, โครงการสอนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ สำหรับเด็กที่มี
ปัญหาทางภาษา, (กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์คุรุสภา, ๒๕๑๔), หน้า ก.

ที่มีการใช้ภาษาอื่นมากกว่าภาษาไทย คำเนิการโดย ให้เปิดสอนชั้นเล็กเล็กในโรงเรียน
ที่มีปัญหาดังกล่าว และมอบให้เขตการศึกษา ๑๑ จัดเกี่ยวกับการอบรมครู พร้อมทั้งสำรวจ
ข้อมูลต่าง ๆ เพื่อคัดเลือกโรงเรียนเข้าโครงการในแต่ละปีตั้งแต่ปีงบประมาณ ๒๕๒๑-๒๕๒๔^๑

จะเห็นได้ว่า ปัญหาทางการศึกษาของจังหวัดบุรีรัมย์ก็มีโครงการต่าง ๆ เพื่อ
แก้ปัญหาอยู่เสมอ แต่ผลยังไม่ปรากฏเด่นชัดเพราะแต่ละโครงการได้เลือกแก้ปัญหาเฉพาะโรง
เรียนที่มีความจำเป็นและพร้อมที่สุดเสียก่อน นอกจากนั้นงบประมาณแต่ละโครงการยังมีน้อย
และจำกัดเช่น โครงการส่งเสริมการศึกษาในท้องถิ่นที่ใช้ภาษาอื่นมากกว่าภาษาไทยของจังหวัด
ในเขตการศึกษา ๘ และ ๑๑ ปีการศึกษา ๒๕๒๑ มีเพียงปีละ ๕๐ โรงเรียนเท่านั้น
แต่โรงเรียนที่มีปัญหาทางด้านภาษาทั้ง ๑๐ จังหวัดในเขตทั้งสองมีถึง ๑๑๖๒ โรงเรียน หรือ
โดยอัตราส่วนประมาณ ๑:๒๐^๒

เนื่องจากปีการศึกษา ๒๕๒๑ เป็นปีที่เริ่มการเปลี่ยนแปลงอย่างสำคัญทางการ
ศึกษา คือ เปลี่ยนแปลงหลักสูตรรวมทั้งกระบวนการเรียน การสอน การจัดชั้นเรียน
ตลอดจนวัสดุการเรียนการสอน ตามแผนการศึกษาแห่งชาติฉบับ พุทธศักราช ๒๕๒๐ ซึ่งได้
เปลี่ยนแปลงโครงสร้าง จุดมุ่งหมาย หลักการ และวิธีจัดการ เรียนการสอนรวมทั้งการ
วัดผลด้วย^๓

^๑ กองการศึกษาประชาบาล, กรมการปกครอง, "โครงการส่งเสริมการศึกษาใน
ท้องถิ่นที่ใช้ภาษาอื่นมากกว่าภาษาไทย ปี ๒๕๒๑," (อัครสำเนา), หน้า ๕.

^๒ เรื่องเดียวกัน, หน้า ๕.

^๓ กรมวิชาการ, กระทรวงศึกษาธิการ คู่มือการอบรมวิทยากรในการใช้หลักสูตร
ประถมศึกษา พุทธศักราช ๒๕๒๐, กรุงเทพมหานคร : เซนทรัตเอกเพรสศึกษาการพิมพ์,
๒๕๒๐, หน้า ๓๖-๓๗.

การเปลี่ยนแปลงหลักสูตรครั้งนี้ กรมวิชาการได้จัดทำเอกสารประกอบหลักสูตร โดยแบ่งเป็นสองลักษณะ ลักษณะแรกคือ เอกสารสำหรับครู ได้แก่ หลักสูตร แผนการสอน และคู่มือครู ลักษณะที่สองคือ เอกสารสำหรับนักเรียน ได้แก่ หนังสือเรียน แบบฝึกหัด บัตรงาน แผนภาพและหนังสือส่งเสริมการอ่านทั้งสองลักษณะรวม ๘ รายการ ซึ่งครูจะต้องทำความเข้าใจเพื่อให้ใช้ได้อย่างถูกต้องไม่สับสนและได้ผลตามเจตนารมณ์ของหลักสูตร

เอกสารที่จัดทำไว้ได้แยกตามเนื้อหาวิชาที่เรียนกลุ่มต่าง ๆ สำหรับกลุ่มทักษะที่เป็น เครื่องมือการ เรียนรู้ภาษาไทยมีเอกสารประกอบหลักสูตร ๖ ประเภท ได้แก่ หลักสูตร แผนการสอน หนังสือเรียน คู่มือหนังสือเรียนภาษาไทย สมุดแบบฝึกหัด และหนังสือ ส่งเสริมการอ่าน

ถ้าครูจะสอนกลุ่มทักษะภาษาไทยจะต้องใช้เอกสารประกอบหลักสูตร ดังนี้

๑. หลักสูตร เฉพาะส่วนที่วาทะวิทยาภาษาไทย
๒. แผนการสอนวิชาภาษาไทย เป็นเครื่องมือที่จะช่วยผู้สอนให้ดำเนินการ การเรียน การสอนตามหลักสูตร
๓. หนังสือเรียนภาษาไทย เป็นสิ่งที่จะช่วยให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะการอ่าน เพิ่มขึ้นในแต่ละชั้นเรียน โดยมีการกำหนดจำนวนคำที่ใช้เป็นเกณฑ์อย่างต่ำไว้ด้วย
๔. คู่มือหนังสือวิชาภาษาไทย เป็นเครื่องมือที่จะช่วยครูในการสอนหนังสือเรียน แต่ละบท ครูต้องศึกษาคู่มือนี้ก่อนสอน

กรมวิชาการ, กระทรวงศึกษาธิการ, คู่มือการใช้หลักสูตร ประถมศึกษาพุทธศักราช ๒๕๒๑ (กรุงเทพมหานคร : จงเจริญการพิมพ์, ๒๕๒๐), หน้า ๑๓.

๕. สมุดแบบฝึกหัดวิชาภาษาไทย เป็นสิ่งที่จะช่วยให้ผู้เรียนเพิ่มพูนทักษะในการอ่าน และเขียน

๖. หนังสือส่งเสริมการอ่าน เป็นหนังสือที่จะช่วยให้เกิดความแม่นยำและแตกฉานในการอ่านยิ่งขึ้นทั้งยังจะปลูกฝังนิสัยให้เค้กรักการอ่านด้วย

เอกสารประกอบหลักสูตรที่กล่าวถึงนี้ผู้วิจัยสนใจแผนการสอนวิชาภาษาไทยเป็นพิเศษ เพราะแผนการสอนเป็นเอกสารสำคัญ เป็นส่วนขยายของหลักสูตรและ เป็นการนำสิ่งที่ปรากฏในหลักสูตรไปตีความ โดยยึดจุดประสงค์การเรียนรู้และความคิดรวบยอดในหลักสูตรไว้เป็นหลัก^๒ ในแผนการสอนได้นำเอาวัตถุประสงค์ความคิดรวบยอด เนื้อหาและการประเมินผลมาจัดสัดส่วน และแยกย่อยไว้เป็นแผน ๆ เรียงตามลำดับจากง่ายไปหายาก

แผนการสอนวิชาภาษาไทยสำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ ของกรมวิชาการนี้ครูตามโรงเรียนในจังหวัดต่าง ๆ ได้นำไปใช้ทั้งทางตรงและทางอ้อม ทางตรงก็คือใช้แผนการสอนนี้ทั้งหมด ส่วนทางอ้อมก็คือนำไปดัดแปลง เป็นแผนการสอนใหม่ใช้เฉพาะจังหวัดนั้น

^๑ กรมวิชาการ, กระทรวงศึกษาธิการ, คู่มือการใช้หลักสูตร ประถมศึกษา
พุทธศักราช ๒๕๒๑, หน้า ๑๕-๑๗.

^๒ กรมวิชาการ, กระทรวงศึกษาธิการ, แผนการสอนภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑
(กรุงเทพฯ: โรงเจวิบูลย์การพิมพ์, ๒๕๒๐), หน้า ก.

สำหรับจังหวัดบุรีรัมย์ ซึ่งมีปัญหาทางการศึกษาเกี่ยวกับภาษาถิ่นอยู่แล้ว ดังที่กล่าวไว้ในตอนต้น ได้กำหนดให้ครูใช้แผนการสอนวิชาภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ ของกรมวิชาการนี้ทุกประการ ปัญหาที่อาจเกิดขึ้นในการใช้แผนการสอนวิชาภาษาไทย จึงเป็นเรื่องที่น่าสนใจมาก และปัญหานี้ยังไม่มีใครศึกษามาก่อน ผู้วิจัยจึงใคร่ศึกษาโดยตั้งหัวเรื่องที่จะศึกษาว่า "ปัญหาในการใช้แผนการสอนวิชาภาษาไทย ของครูชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ ในจังหวัดบุรีรัมย์"

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

๑. เพื่อศึกษาปัญหาในการใช้แผนการสอนวิชาภาษาไทยของครูชั้นประถมศึกษา ๑ ในจังหวัดบุรีรัมย์
๒. เพื่อเปรียบเทียบปัญหาในการใช้แผนการสอนวิชาภาษาไทยระหว่างครูชั้นประถมศึกษา ๑ ในท้องถิ่นที่เล็กพูดภาษาอีสานกับท้องถิ่นที่เล็กพูดภาษาเขมร เป็นภาษาถิ่นในจังหวัดบุรีรัมย์

สมมติฐานของการวิจัย

๑. ครูชั้นประถมศึกษา ๑ ในจังหวัดบุรีรัมย์ส่วนใหญ่มีปัญหาในการใช้แผนการสอนวิชาภาษาไทย และมีปัญหาในการใช้ส่วนประกอบต่าง ๆ ของแผนการสอนวิชาภาษาไทย เช่น การใช้คำชี้แจง แผนการเตรียมความพร้อม แผนหนังสือเรียน รวมทั้งบัญชีรายการใช้สระ พยัญชนะ วรรณยุกต์ ตัวสะกด คำใหม่ และจุดมุ่งหมายในการสอนแต่ละบท
๒. ปัญหาในการใช้แผนการสอนวิชาภาษาไทยทั้งของครูชั้นประถมศึกษา ๑ ในท้องถิ่นที่เล็กพูดภาษาอีสาน กับท้องถิ่นที่เล็กพูดภาษาเขมร เป็นภาษาถิ่นในจังหวัดบุรีรัมย์ไม่แตกต่างกัน

ขอบเขตของการวิจัย

๑. การวิจัยนี้เป็นการสำรวจความคิดเห็นจากครูชั้นประถมศึกษา ๑ ในจังหวัดบุรีรัมย์ ในปีการศึกษา ๒๕๒๑ จำนวนประชากรเพียง ๒๐๐ คน จาก ๒๐๐ โรงเรียน ๑ คน ของทุกอำเภอในจังหวัดบุรีรัมย์
๒. การวิจัยนี้เป็นการสำรวจความคิดเห็นของครูที่สอนในโรงเรียนที่นักเรียนชั้นประถมศึกษา ๑ พูดภาษาอีสานหรือภาษาเขมรอย่างใดอย่างหนึ่ง เป็นภาษาถิ่นเกินกว่าร้อยละ ๕๐ เมื่อเปรียบเทียบกับจำนวนนักเรียนทั้งหมดในชั้นเดียวกัน

วิธีดำเนินการวิจัย

๑. สร้างแบบสอบถามฉบับชั่วคราวเกี่ยวกับปัญหาในการใช้แผนการสอนวิชาภาษาไทย รวมทั้งปัญหาทั่ว ๆ ไปและปัญหาในการใช้ส่วนประกอบต่าง ๆ ของแผนการสอนวิชาภาษาไทย โดยมีลักษณะคำถามเป็นแบบตรวจสอบ แบบประมาณค่าและแบบปลายเปิด รวมทั้งสัมภาษณ์เพิ่มเติมด้วย

๒. ขอความคิดเห็นจากคณาจารย์ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน ๕ คน ในการปรับปรุงแบบสอบถามฉบับชั่วคราว

๓. นำแบบสอบถามฉบับชั่วคราวไปทดลองใช้กับครูชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ ในจังหวัดบุรีรัมย์ ทั้งในท้องถิ่นที่ ~~ศึกษาภาษาอีสาน~~ และท้องถิ่นที่ ~~ศึกษาภาษาเขมร~~ เป็นภาษาถิ่นที่ไม่ใช่ตัวอย่างประชากรประเภทละ ๑๐ คน รวม ๒๐ คน และทำแบบสอบถามมาปรับปรุงเป็นฉบับสมบูรณ์

๔. นำแบบสอบถามฉบับสมบูรณ์ไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างประชากรซึ่งเป็นครูชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ ในจังหวัดบุรีรัมย์ที่ส่วนในท้องถิ่นที่ ~~ศึกษาภาษาอีสาน~~ และท้องถิ่นที่ ~~ศึกษาภาษาเขมร~~ เป็นภาษาถิ่นประเภทละ ๑๐๐ คน รวม ๒๐๐ คน ซึ่งจะแจกและเก็บแบบสอบถามโดยวิธีสุ่มตัวอย่างแบบแยกประเภท (Stratified Random Sampling)

๕. วิเคราะห์ข้อมูลโดยหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และเปรียบเทียบปัญหาการใช้แผนการสอนวิชาภาษาไทย ของครูชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ ในท้องถิ่นที่ ~~ศึกษาภาษาอีสาน~~ กับท้องถิ่นที่ ~~ศึกษาภาษาเขมร~~ เป็นภาษาถิ่นโดยการทดสอบค่าซี (z-test)

ความจำกัดของการวิจัย

๑. เนื่องจากปีการศึกษานี้เป็นปีแรกที่เริ่มใช้แผนการสอนวิชาภาษาไทย ครูส่วนใหญ่ยังขาดความชำนาญในการสอน ผลการวิจัยอาจแตกต่างไปถ้าได้มีการวิจัยซ้ำอีก

๒. การแจกแบบสอบถามกระทำในระยะปลายเดือนกุมภาพันธ์ อาจะมีโรงเรียน
บางแห่งที่สอนตามแผนการสอนวิชาภาษาไทยยังไม่ครบทุกแผนอาจทำให้การแสดงความคิดเห็น
คลาดเคลื่อน

๓. คำถามในแบบสอบถามที่สอบถามความคิดเห็นต่อแผนต่าง ๆ โดยส่วนรวม
ปัญหาที่เกิดจากการสำรวจจึงเป็นเพียงปัญหารวม เพื่อประโยชน์ในการแก้ไขแผนการสอนด้วยวิธี
แถม ๆ เท่านั้น

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับการวิจัย

๑. ช่วยให้ทราบปัญหาของครูชั้นประถมศึกษา ๑ ในจังหวัดบุรีรัมย์ในการใช้แผน
การสอนวิชาภาษาไทย
๒. เป็นแนวทางสำหรับผู้เกี่ยวข้องของฝ่ายต่าง ๆ ในการปรับปรุงแก้ไขแผนการสอน
วิชาภาษาไทยให้เหมาะสมกับสภาพท้องถิ่น
๓. เป็นข้อเสนอแนะต่อโครงการบริการการศึกษา วิทยาลัยครูบุรีรัมย์เพื่อเป็น
แนวทางในการอบรมครูสอนในโรงเรียนประถมศึกษา

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

แผนการสอนวิชาภาษาไทย หมายถึง แผนการสอนวิชาภาษาไทยชั้นประถมศึกษา ๑
ฉบับของกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ ที่ประกาศใช้เมื่อปีการศึกษา ๒๕๒๑

ภาษาถิ่น หมายถึง ภาษาที่พูดกันในท้องถิ่นหนึ่ง ซึ่งมีสำเนียงความหมาย
ส่วนใหญ่แตกต่างไปจากภาษากลางของประเทศ

ภาษาเขมร หมายถึง ภาษาถิ่นที่พูดกันมากในเขตจังหวัดบุรีรัมย์ และสุรินทร์ คนท้องถิ่นนั้นเรียกกันว่า "ภาษาเขมรสูง" มีลักษณะสำเนียงความหมายคล้ายกับภาษาเขมรในประเทศกัมพูชาซึ่งเรียกกันว่า "ภาษาเขมรต่ำ" ภาษาเขมรทั้งสองประเภทนี้แตกต่างจากภาษาไทยโดยสิ้นเชิง

ภาษาอีสาน หมายถึง ภาษาถิ่นที่พูดกันมากในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ โดยเฉพาะส่วนเหนือและส่วนตะวันออกของภาค เช่นในเขตจังหวัดอุดรธานี ขอนแก่น กาฬสินธุ์ มหาสารคาม ร้อยเอ็ด ยโสธร ศรีสะเกษ และอุบลราชธานี มีสำเนียงความหมายคล้ายกับภาษาดาวมาก เมื่อเปรียบเทียบกับภาษาไทย ภาษาอีสานก็มีคำและความหมายคล้ายภาษาไทยด้วยเช่นกัน แต่แตกต่างกันสำเนียงสูงต่ำ คนไทยบางคนสามารถฟังภาษาอีสานเข้าใจโดยไม่ต้องผ่านการแปล